

áFővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa  
6.Kbf.48/2019/11.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. december 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

### í t é l e t e t:

A bűnpártolás büntette miatt **vádlt** ellen indult büntetőügyben a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa 2019. augusztus 05. napján kihirdetett Kb.I.85/2019/5. számú ítéletét megváltoztatja.

**vádlt**tal szemben kiszabott 1 (egy) év 6 (hat) hónap börtönbüntetés végrehajtását 3 (három) év próbaidőre felfüggeszti.

A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja és a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja azzal, hogy **vádlt** 2019. július 20. napjától 23. napjáig őrizetben, 2019. július 24. napjától augusztus 1. napjáig letartóztatásban volt.

### Indokolás:

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2019. augusztus 5. napján kihirdetett Kb.I.85/2019/5. számú ítéletével **vádlt**at bűnösnek mondta ki a Btk. 282. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetében, ezért 1 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. A vádlott által 2019. július 20. napjától 2019. augusztus 1. napjáig fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította, egyben kötelezte az eljárás során felmerült 29.380 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson a katonai ügyész három nap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlott terhére súlyosabb büntetés kiszabása érdekében. A vádlott és védője egyaránt eltérő tényállás, eltérő minősítés megállapítása és másodlagosan enyhítés végett fellebbeztek.

Az ügyész az ügyben előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, melyben arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa által

hozott ítéletet súlyosítsa, és a vádlottal szemben a középértéket elérő tartamú szabadságvesztés büntetést szabjon ki. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte a büntetéskiszabás során a figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, amikor a vádlottal szemben kiszabható hároméves középértéktől eltérve jelentősen enyhébb szabadságvesztés büntetést szabott ki. Utalt arra, hogy a vádlott rendőri esküjét, hivatali kötelességét megszegve magánéleti céljai érdekében az akcióban résztvevő 97 fő kollégájának munkáját tette kockára. Az ügyészi álláspont szerint egy ilyen helyzetben a generális prevenciónak kiemelt jelentősége van, ezért indokolt a kiszabott szabadságvesztés súlyosítása.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.679/2019/3. számú átiratában arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítélet tényállását a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján egészítse ki **tanú1** esetében keresztnévének feltüntetésével, valamint az indokolás megfelelő részének a tényállásba való átemelésével, konkrétan a vádlott által megszegett szolgálati normáknak a történeti tényállásban való szerepeltetésével. Ezen túlmenően azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) és (2) bekezdései alapján változtassa meg, és a vádlottal szemben a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján kiszabott börtön fokozatú szabadságvesztés büntetést a középértékhez közelítő módon súlyosítsa, a Btk. 61. és 62. §-a alapján alkalmazott közügyektől eltiltás tartamát a főbüntetéssel arányosan emelje fel, egyben azt a Btk. 33. §-a (2) bekezdésének megfelelően mellékbüntetésként tekintse kiszabottnak. Indítványozta még az ítélet rendelkező részében az előzetes fogvatartásban töltött időtartamok pontosítását, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal a cselekmény tárgyi súlyát, azt, hogy az akcióra tervezett hivatalos személyként a nagyszámú rendőri erő kábítószeres ügyben végzendő felderítő tevékenységét súlyosan veszélyeztette. Ezért szükségesnek tartotta a szabadságvesztés büntetés középértékhez közelítő súlyosítását, valamint ahhoz igazodóan a közügyektől eltiltás tartamának emelését. Az előzetes fogvatartásban töltött idő vonatkozásában indítványozta annak pontosítását olyan módon, hogy azon belül külön az őrizetben és letartóztatásban töltött idő is feltüntetésre kerüljön.

A védő előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, amelyben az elsődlegesen védence bizonyítottság hiányában történő felmentésére, másodsorban a büntetés jelentős enyhítésére, felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Kifejtette, hogy az ítéleti tényállás részbeni megalapozatlanságára vonatkozó hivatkozása az elsőfokú bíróság helytelen ténybeli következtetésére vezethető vissza, azonban a tényállás azon túlmenően hiányos is, mert nem tartalmazza, hogy a terhelt a cselekményét a büntetőeljárás sikerének megghiúsítása céljából követte el. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen következtetett az elkövetésnél védence egyenes szándékára, kifogásolta, hogy erre vonatkozó indokolást az ítélet nem is tartalmaz. Érvelése szerint védence terhére csupán az állapítható meg, hogy belenyugodott magatartása hátrányos következményeibe. A vádlott az információ kiadásával nem az eljárást kívánta megghiúsítani, hanem **tanú2** fiát akarta segíteni, az információval őt előnyhöz juttatni, így cselekményével a hivatali visszaélés törvényi tényállását valósította meg. **vádlt** egyenes szándéka tehát csak abban állapítható meg, hogy előnyhöz juttassa **tanú2** fiát, míg arra, hogy ezzel a büntetőeljárás sikerét esetlegesen veszélyeztesse csak eshetőleges szándéka irányulhatott. Ilyen módon tehát bűnpártolás nem, csak hivatali visszaélés valósulhatott meg. Másodlagos indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy a jogi minősítés megváltoztatása esetén a végrehajtandó szabadságvesztés büntetés már eleve eltűzött, a hivatali visszaélésnek a büntetési tétele is alacsonyabb. Utalt továbbá arra, hogy bűnpártolás büntetnének megállapítása esetén is aránytalanul súlyos a végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása, mert szükségtelen a speciális és a generális prevenció elérése érdekében. Védence esetében már munkájának elvesztése is olyan súlyos büntetés, mint maga a bíróság által alkalmazott szankció. Erre figyelemmel védence

szabadságvesztés büntetésének akár a leghosszabb tartamú próbaidőre történő felfüggesztésére tett indítványt.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését az írásbeli indokolásban foglaltakkal egyezően tartotta fenn. Érvelését annyiban egészítette ki, hogy a tényállásban leírt magatartással a vádlott célja a házasságon kívüli kapcsolat megerősítése, **tanú2** előnyben részesítése volt. Ha a vádlott **tanú2-nek** többet mondott volna el az akcióról, akkor lehet, hogy helyes lett volna a vádirati minősítés, azonban ilyen tényállás mellett ez nem állapítható meg. Így védence terhére csak eshetőleges szándék állapítható meg. Utalt továbbá arra, hogy a szabadságvesztés tartama, valamint az, hogy állását elveszítette, még a szabadságvesztés felfüggesztése mellett is megfelelően szolgálja a generális prevenció céljait.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott a védője által előadottakhoz.

Az eltérő irányú fellebbezésekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű.

A vádlottnak és védőjének a felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. Az eljárás megindulását követően a vádlottat őrizetbe vették, majd a bíróság letartóztatását rendelte el. A folytatólagos gyanúsított kihallgatása során beismerte a bűncselekmény elkövetését. A bíróság elé állítás tehát a Be. 724. §-ában írt feltételek alapján történt, a terhelt beismerésére alapozódott. Az elsőfokú katonai tanács eljárása során mind a bíróság elé állításra vonatkozó speciális, mind az elsőfokú bírósági eljárásra vonatkozó általános eljárási szabályokat betartotta. Az érdekeltek a katonai tanács eljárását nem is kifogásolták.

Az elsőfokú bíróság a tényállást részben mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson beismerte a bűncselekmény elkövetését, azonban a két beismerő vallomás tartalmilag nem teljesen esett egybe, a vádlotti felelősséget illetően közöttük eltérés mutatkozott. Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a tényállás megállapítása során a vádlottnak a nyomozás során tett vallomását fogadta el, figyelemmel arra, hogy a vallomás tárgyaláson történő kisebb mértékű megváltoztatásának nem adta elfogadható indokát. A vádlotti beismerő vallomást egyébként alátámasztották a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásai, valamint a **tanú2** és **vádlott** vonatkozásában bírói engedélyhez kötött leplezett eszköz alkalmazásának elrendelése alapján keletkezett lehallgatási anyag. Nem tévedett azonban az elsőfokú katonai tanács, amikor a **Gy.H-val** szemben kábítószer-kereskedelem büntette miatt elrendelt telefonlehallgatás anyagát a **vádlott** ellen bűnpártolás büntette miatt folyamatban lévő büntetőeljárásban nem látta bizonyítékként felhasználhatónak.

A különböző eljárási szakaszban tett vádlotti vallomások közötti eltéréstől eltekintve az elsőfokú bíróság a tényállást egy irányba mutató, egymást alátámasztó bizonyítékok alapján állapította meg.

Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú katonai tanács által rögzített tényállás hiányossága miatt kisebb részben megalapozatlan. Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállást a vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata, valamint az ügyiratok tartalma alapján kiegészítette. A vádlott személyi körülményeit

annyiban egészíti ki, hogy „A vádlott szolgálati viszonya a törvény erejénél fogva 2019. július 31-i hatállyal megszűnt, mert az érintett visszavonta hozzájárulását a kifogástalan életvitel szolgálati viszony fennállása alatti ellenőrzéséhez. Ezen jogcím alapján a vádlott rendfokozat és egyenruha használatára nem jogosult. **vádlott** elvált, munkahellyel, jövedelemmel nem rendelkezik.” A másodfokú bíróság a történeti tényállást olyan módon egészíti ki, hogy abban a ..... őrnagy megjelölések helyett „..... rendőr őrnagy” szerepeljen. Ezen túlmenően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítélete negyedik oldal 6. bekezdésében írt a vádlott által megszegett jogszabályokra történő utalást a történeti tényállásba átemeli, valamint kiegészíti a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati viszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény 102. § (1) bekezdés b) pontjára utalással.

Megjegyzzi a másodfokú katonai tanács, hogy nem helytálló a védőnek az arra történő hivatkozása, hogy a tényállás azért hiányos, mert nem tartalmazza, hogy a terhelt a cselekményét a büntetőeljárás sikerének megghiúsítása céljából követte el. A Kúria által kezdeményezett, mára egységes bírói gyakorlat, hogy az ítélet indokolásában a tényállásra vonatkozó megállapításokat a tényálláshoz tartozónak kell tekinteni. Az elsőfokú ítélet 4. oldal utolsó és 5. oldal 1. bekezdése pedig rögzíti a védő által a tényállás hiányosságaként hivatkozott megállapítást.

Összességében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által ekként kiegészített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor vádlott bűnösségét a Btk. 282. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetében megállapította. A Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú katonai tanácsnak az ítélet 4. oldal 5. bekezdésétől az 5. oldal 2. bekezdéséig kifejtett jogi álláspontját.

A vádlott terhére rótt bűncselekményt az követi el, aki anélkül, hogy a bűncselekmény elkövetőjével az elkövetés előtt megegyezett volna a büntetőeljárás sikerét megghiúsítani törekszik. A cselekmény súlyosabban minősül, ha hivatalos személy hivatali eljárása során hivatali kötelessége megszegésével követi el. A vádlott rendőrként hivatalos személynek minősül, és mivel a tervezett akció végrehajtásába bevonták, így cselekményét hivatali eljárása során, a tényállásban felhívott kötelességének megszegésével követte el. Nem fogadható el az a védői érvelés, hogy a tényállásban rögzített vádlotti magatartás célja a vádlott házasságon kívüli kapcsolatának megerősítése volt, egyenes szándéka kifejezetten erre irányult, míg a rendőri akció megghiúsítása tekintetében legfeljebb eshetőleges szándéka lehetett. Az elsőfokú bíróság ítélete 2. oldal 6. bekezdésében rögzítette a releváns vádlotti magatartást. Ennek alapján **vádlott tanú2-nek** nem csupán arról számolt be, hogy gyermeke bűncselekmény elkövetése kapcsán a rendőrség látókörébe került, hanem kifejezetten megjelölt egy ilyen nevű és lakóhelyű személyhez kapcsolódó jövőbeni rendőri intézkedést, majd utalt arra, hogy neki magának is bűnügyi célú rendőri intézkedésben kell részt vennie és annak kezdő időpontját napra, órára pontosan meghatározta. A vádlott kötelessége megszegésével épp annyi információt adott át **tanú2-nek**, melynek alapján az anya nyilvánvalóan értesítette a gyermekét az ellene induló rendőri intézkedésről. Ilyen módon a vádlott célja **tanú2** gyermekének vonatkozásában a büntetőeljárás megghiúsítása volt, cselekményét egyenes szándékkal követte el. Nem kétséges, hogy a vádlott Kiss Erikához kötődött érzelmileg. A házasságon kívüli kapcsolatának megerősítése, megőrzése azonban az adott bűncselekménynél általánosságban a vádlotti cselekmény motívumaként merülhet fel. A vádlott konkrét cselekménye azonban a **Gy.H-**

**val** szemben is szervezett rendőri akció megghiúsítását célozta, maradéktalanul megvalósította a Btk. 282. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (3) bekezdés d) pontja szerint minősülő igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény törvényi tényállási elemeit.

Az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések alaposak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. Megállapítható továbbá, hogy a vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetését követően további, a bűncselekmény elkövetéséhez kapcsolódó járulékos hátrányt szenvedett el. A büntetőeljárással összefüggésben a szolgálati viszonya megszűnt, elvált, jelenleg egyedül él, munkahellyel, jövedelemmel nem rendelkezik. Az 1-5 éves büntetési tételű bűncselekmény megállapítása mellett az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben eleve olyan tartamú szabadságvesztés büntetést szabott ki, amelynek a végrehajtása próbaidőre történő felfüggesztését a törvény lehetővé teszi. A Kúria 55. BK véleményében foglaltak szerint, ha az elkövető személyi körülményei kedvezőek, a bíróság általában csak jelentős társadalomra veszélyességű bűncselekmény miatt szab ki végrehajtandó szabadságvesztést. A büntetés célja rendszerint a két évet meg nem haladó büntetés végrehajtásának felfüggesztésével is elérhető. A vádlott esetében ugyan a büntetlen előélet enyhítő körülményként nem értékelhető, hiszen az ő esetében az alkalmazási feltétel volt, azonban a büntetés kiszabása körében szükséges rögzíteni, hogy a vádlott a törvénnyel korábban nem került összeütközésbe, olyan bűncselekményt sem követett el, amely miatt büntetett előélettel nem járó hátrányt alkalmaztak volna vele szemben. A cselekmény elkövetése idején már érvényben lévő fenytése sem volt, csak nagyszámú dicsérete. Az első bűnelkövetővel szemben ilyen büntetékiszabási körülmények mellett indokolatlan az elsőfokú ügyészségnek a súlyosításra irányuló fellebbezése, valamint a másodfokú ügyészségnek az erre irányuló indítványa. A büntető kollégiumi vélemény iránymutatása alapján inkább a kiszabott büntetés enyhítése indokolt. Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és **vádlottal** szemben kiszabott börtönbüntetés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdései alapján. Ezen körülményre figyelemmel a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzte. A másodfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására és megállapította, hogy ezen feltétel bekövetkezése esetén is a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott személyéhez, munkájához kapcsolódóan nyilvánvalóan erős generális prevenció érdeke mellett is ez a büntetés megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ban írt büntetési célokat.

A másodfokú bíróság vizsgálta, hogy a vádlottal szemben szükséges-e katonai büntetés kiszabása. Nem kétséges, hogy a vádlott méltatlanná vált a rendfokozatra, azonban a Kúria által kidolgozott, és a BH2015.183. számú döntésében közzétett gyakorlat szerint a hivatásos rendőr a szolgálati viszonya megszüntetésével a rendfokozatát elveszíti. Ezen túlmenően is megállapítható, hogy a vádlott szolgálati viszonyának megszüntetéséről szóló személyügyi parancs külön rendelkezésben tartalmazza, hogy egyenruha viselésére, rendfokozat használatára nem jogosult. Ezen körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság lefokozás katonai büntetést már nem szabott ki a vádlottal szemben.

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság - helyes indokai alapján - helybenhagyta. Figyelemmel azonban arra, hogy az elsőfokú katonai tanács ítélete összevontan rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időről, ezért azt a másodfokú bíróság annyiban pontosította, hogy külön feltüntette az őrizetben és

letartóztatásban töltött időt.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2019. december 11.

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.  
előadó bíró

Dr. Ifkovics Béla hb. ezredes s.k.  
bíró

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2019. december 11.

. Török Zsolt hb. ezredes s.k.  
a tanács elnöke